

Sygn. akt II K 865/16

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 sierpnia 2017 r.

Sąd Rejonowy w Olsztynie, w II Wydziale Karnym, w składzie:

Przewodniczący: SSR Lucyna Brzoskowska,

Protokolanta: Stażysta Małgorzata Krośnicka

w obecności Prokuratora Prok. Rej. Agnieszka Dobies

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 15 lutego 2017 r. i nast. sprawy:

J. S., s. B. i T. z d. S., ur. (...) w G. D.

oskarżonego o to, że:

w okresie pomiędzy 1 marca 2014 roku a 3 marca 2014 roku w I. po uprzednim rozbiciu obudów trzech automatów do gry, dostał się do wnętrza, gdzie z pojemników z minetami dokonał zabrania w celu przywłaszczenia pieniędzy w łącznej kwocie 4310zł, czym działał na szkodę (...) Sp. z o.o. z/s w W. oraz (...) Sp. z o.o. z/s w W., przy czym czynu tego dokonał będąc uprzednio skazanym wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego w (...) z dnia 30 października 2009 roku (sygn. akt IIK 481/08) za czyn m. in. z art. 279§1 k.k. w zw. z art. 64§2k.k. na karę łączną 2 lat pozbawienia wolności, którą odbywał w okresie od 05.09.2010r. do 03.08.2012r.,

tj. o czyn z art. 279§1 k.k. w zw. z art. 64§2k.k.

ORZEKA

I. Oskarżonego J. S. uznaje za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu i za to na mocy art. 279§1 k.k. w zw. z art. 64§2k.k. skazuje go, zaś na mocy art. 279 § 1 kk wymierza mu karę 1 (jednego) roku i 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności,

II. Zasądza od Skarbu Państwa na rzecz Kancelarii Adwokackiej adw. P. W. wynagrodzenie za wykonywanie obrony oskarżonego z urzędu w postpowaniu sądowym w kwocie 924 zł (oraz 23 % podatku VAT)

III. Na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. zwalnia oskarżonego z ponoszonych kosztów sądowych na rzecz Skarbu Państwa w całości

sygn. akt IIK 865/16

UZASADNIENIE

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

D. K. (1) wynajmował powierzchnię w lokalu położonym przy ul. (...) w I. od A. W.. W lokalu stały trzy automaty do gier należące do (...) Sp. z o.o. z/s w W. oraz (...) Sp. z o.o. z/s w W..

W lutym 2014 roku D. K. (1) na dworcu w O. spotkał oskarżonego J. S.. D. K. (1) postanowił pomóc oskarżonemu. Zaproponował mu, iż za pilnowanie salonu gier w I., oskarżony będzie mógł tam mieszkać. D. K. (1) wręczył oskarżonemu klucze do pomieszczeń. Oskarżony zgodził się i w salonie przebywał od 28 lutego 2014 roku.

W dniu 01 marca 2014 roku w salonie był serwisant od automatów K. S.. Mężczyzna zostawił oskarżonemu kwotę 810 złotych. W salonie wszystko było w porządku.

W tym czasie w salonie stały trzy automaty do gier, które były załadowane na łączną kwotę 3500zł.

Drugi komplet kluczy do pomieszczeń salonu przy ul. (...) w I. miał M. W. (1).

W tym czasie oskarżony po uprzednim rozbiciu obudów trzech automatów do gry, dostał się do wnętrza, gdzie z pojemników z monetami dokonał zabrania w celu przywłaszczenia pieniędzy w łącznej kwocie 4310zł. Następnie oskarżony opuścił lokal, zamykając drzwi na klucz.

W dniu 02 marca 2014 roku D. K. (1) zadzwonił do oskarżonego, który nie odbierał telefonu. D. K. (1) to zaniepokoiło. W związku z tym mężczyzna 03 marca 2014 roku pojechał do salonu. Drzwi do pomieszczeń były zamknięte. Z uwagi na to, że D. K. (1) nie miał kluczy do salonu, zadzwonił do M. W. (1), by przyjechał. Po otwarciu drzwi i wejściu do środka mężczyźni stwierdzali włamanie do maszyn i zabór z nich pieniędzy.

Po jakimś czasie D. K. (1) spotkał oskarżonego, który deklarował, że jak wyjdzie z aresztu to mu zadośćuczyni.

/dowody: zeznania świadków – D. K. (1) k.3-3v, k.273v-274, M. W. (2) k.274-274v, protokół oględzin k.6-7, dokumentacja fotograficzna k.22-29/

Oskarżony J. S. był karany sędownie. /odpisy wyroków k.31-32, k.33, k.35, karta karna k.240-241, k.307-308/

W toku całego postępowania oskarżony J. S. nie przyznawał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i odmawiał składania wyjaśnień i odpowiedzi na pytania. /k.78, k.230v/

Sąd zważył, co następuje:

Sąd nie dał wiary wyjaśnieniom oskarżonego J. S., gdzie nie przyznaje się do popełnienia zarzucanego mu czynu włamania do trzech automatów do gry. W ocenie Sądu stanowisko oskarżonego stanowią jedynie przyjętą linię obrony, mającą na celu uniknięcia odpowiedzialności karnej, a co za tym idzie uniknięcia surowej odpowiedzialności karnej.

Przyjęcie, że oskarżony J. S. dopuścił się zarzucanego mu czynu zostało oparte przede wszystkim na pierwszych zeznaniach D. K. (1).

Znamienne są pierwsze zeznania **świadka D. K. (1)**, który zeznał na rozprawie, że po włamaniu spotkał oskarżonego, i ten obiecał mu zadośćuczynić jak tylko wyjdzie z aresztu. Jednocześnie świadek zeznał, że innych konfliktów, czy rozliczeń finansowych z oskarżonym nie miał. Z pierwszych zeznań D. K. – złożonych bezpośrednio po zdarzeniu – jednoznacznie wynika, że ponieważ nie miał kluczy do pomieszczeń zadzwonił do M. W. (2), który miał klucze i wraz z nim weszli do zamkniętych pomieszczeń. Ponadto w tych zeznaniach świadek podał, że oskarżony miał klucze do pomieszczeń i miał pilnować lokalu. Potwierdzeniem okoliczności, że drzwi były zamknięte, a jednocześnie nienaruszone są oględziny miejsca. Z zeznań świadka oraz protokołu oględzin miejsca wysnuwa się logiczny wniosek, iż skoro oskarżony posiadał klucze od lokalu, po dokonaniu włamania do automatów, wydalili się z pomieszczeń zamykając drzwi na klucz. Nikt inny w tym czasie nie mógł tego dokonać.

Ostatecznie oskarżony J. S. nie zaprzeczał, że przebywał wcześniej w pomieszczeniach, gdzie doszło do włamania, jedynie podaje inną wersję wydarzeń – korzystną dla siebie.

Świadek M. W. (2) wiarygodnie zeznał na okoliczność odnośnie wiedzy jaką powziął na temat włamania.

Zeznania tych świadków w ocenie Sądu pozwoliły na ustalenie rzeczywistego przebiegu stanu faktycznego oraz utwierdziły Sąd w przekonaniu, że oskarżony dopuścił się kradzieży z włamaniem. Zeznania tych świadków

są wiarygodne, gdyż są obiektywne, jasne, konkretne. Świadkowie ci zeznawali na okoliczności bezsporne, potwierdzające sprawstwo oskarżonego i ustalony w sprawie stan faktyczny.

Sąd uznał za wiarygodne pozostałe dowody z dokumentów. Zostały sporządzone przez osoby lub podmioty do tego uprawnione. Zawierają informacje oraz dane, które odnoszą się do ustaleń stanu faktycznego, stanowią jego ważne uzupełnienie.

Należy zauważyć, że zgodnie z orzecznictwem za kradzież z włamaniem uważa się również zabór mienia w celu przywłaszczenia w następstwie usunięcia przeszkody materialnej, będącej miejscem zamkniętym między innymi wszelkiego rodzaju kasetki, szafy, pojemniki służące do przechowywania. Skoro kasety z pieniędzmi znajdowały się w zamkniętych na klucz automatach do gry, należało uznać, że oskarżony poprzez rozbicie obudów trzech automatów dokonał kradzieży z włamaniem.

(...) Wykładnia użytego w art. 279 § 1 k.k. znamienia "kradzież z włamaniem" doczekała się bogatej literatury prawniczej i wielokrotnie była analizowana w orzecznictwie sądowym [szeroko przedstawione już w opracowaniu A. Marek (red.): Kradzież i paserstwo mienia prywatnego, Warszawa 1985, s. 120-136]. Dominujące i co do zasady powszechnie akceptowane jest rozumienie tego ustawowego zwrotu w taki sposób, jak określono to w uchwale Sądu Najwyższego z dnia 25 czerwca 1980 r., VII KZP 48/79, OSNKW 1980, z. 8, poz. 65, stanowiącej wytyczne do stosowania art. 208 k.k. z 1969 r. Stwierdzono tam, że "kradzież z włamaniem zachodzi wtedy, gdy jej sprawca zabiera mienie w celu przywłaszczenia w następstwie usunięcia przeszkody materialnej, będącej częścią konstrukcji pomieszczenia zamkniętego lub specjalnym zamknięciem tego pomieszczenia, utrudniającym dostęp do jego wnętrza". W uzasadnieniu tej uchwały wskazano też, iż "za pomieszczenie zamknięte można uznać między innymi: wszelkiego rodzaju budynki, skarbcce, schowki (np. kasy pancerne, kasetki, szafy, biurka), specjalne środki transportu (np. kolejowe wagony, samochody: chłodnie, cysterny, warsztaty) i inne środki służące do transportu ludzi lub mienia oraz wszelkiego rodzaju zbiorniki i pojemniki służące do przechowywania, przekazywania lub przesyłania mienia do obrotu towarowego, transportu". Gdyby zatem poprzestać na prostym odwołaniu się do cytowanej uchwały, trudno byłoby zakwestionować trafność argumentacji oskarżyciela publicznego, gdyż niewątpliwie w tak określonym zbiorze nie mieści się pokonanie zabezpieczenia chroniącego mienie w postaci ogrodzenia firmy transportowej metalową siatką. (...) Postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 24 czerwca 2010 r. V KK 388/09.

Mając na uwadze omówione dowody, Sąd doszedł do przekonania, że oskarżony J. S. dopuścił się przypisanego mu czynu, a jego wina nie budzi wątpliwości i została mu udowodniona.

Przy wymiarze kary orzeczonej wobec oskarżonego J. S., Sąd wziął pod uwagę jako okoliczności obciążające: rodzaj atakowanego dobra prawem chronionego, jakim jest cudze mienie, umyślne i zaplanowane działanie, działanie skierowane na łatwy zysk, wartość mienia, uprzednia karalność oskarżonego za popełnienie czynów podobnych.

Stopień społecznej szkodliwości czynu zabronionego przypisywanego oskarżonemu jest znaczny.

Przy wymiarze kary z uwagi na to, że oskarżony popełnił przypisany mu czyn przed 1 lipca 2015 roku, Sąd brał pod uwagę możliwość zastosowania art. 4§1 k.k.

Sąd orzekł wobec oskarżonego J. S. karę pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia, albowiem zdaniem Sądu środki karne związane z poddaniem sprawcy próbie, nie spełniłyby już celów kary.

Dobrodziejstwo warunkowego zawieszenia wykonania orzeczonej kary musi mieć podstawę w pozytywnej prognozie kryminologicznej w stosunku do sprawcy czynu. Prognoza ta jest oparta na przekonaniu Sądu, iż pomimo niewykonania kary będzie przestrzegał porządku prawnego, w szczególności zaś nie popełni ponownie przestępstwa.

Mając na uwadze postawę sprawcy, jego dotychczasowy sposób życia, właściwości i warunki osobiste, Sąd nie dopatrył się podstaw do zastosowania wobec J. S., przy zastosowaniu art. 4§1k.k. dobrodziejstwa warunkowego zawieszenia kary pozbawienia wolności.

Oskarżony był już wielokrotnie kilkakrotnie i to między innymi za przestępstwa podobne, a ponadto odbywał karę pozbawienia wolności. Tym samym właściwe było uzupełnienie kwalifikacji przypisywanego oskarżonemu czynu o przepis art. 64§2k.k., czynu tego dokonał będąc uprzednio skazanym wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego w (...) z dnia 30 października 2009 roku (sygn. akt IIK 481/08) za czyn m. in. z art. 279§1 k.k. w zw. z art. 64§2k.k. na karę łączną 2 lat pozbawienia wolności, którą odbywał w okresie od 05.09.2010r. do 03.08.2012r.

Powyzsze okolicznosci swiadcza to o tym, ze oskarzony jest sprawca zdemoralizowanym, a wykonanie kary pozbawienia wolności jest konieczne do wdrozenia go do przestrzegania porzadku prawnego.

Wobec powyższego, zdaniem Sądu, jedynie kara bezwzględna pozbawienia wolności będzie mogła osiągnąć zamierzone cele wobec sprawcy zarówno zapobiegawcze, jak i wychowawcze oraz cele w zakresie społecznego oddziaływania.

Zarazem wymierzona kara pozbawienia wolności jest adekwatna do stopnia zawinienia i społecznej szkodliwosci czynu.

Sąd nie orzekł naprawienia szkody na rzecz pokrzywdzonych, gdyż z jednej strony pokrzywdzeni w toku postępowania nie złożyli takich wniosków. Natomiast Sądowi, pomimo podjętych w tym kierunku prób, nie udało się jednoznacznie określić w jakim zakresie należałoby orzec naprawienie szkody od oskarżonego na rzecz poszczególnych ujawnionych pokrzywdzonych.

O wynagrodzeniu za obronę wykonywaną z urzędu orzeczono jak w punkcie II wyroku.

Mając na uwadze sytuację majątkową oskarżonego, zwolniono go od opłat i kosztów postępowania.